

تهدیدبن گویر

وزیر امنیت داخلی رژیم صهیونیستی دیروز نخست‌وزیر این رژیم را تهدید کرد که اگر در قرارداد تبادل به تنهایی تصمیم‌گیری کند، کابینه را منحل می‌کند. روزنامه عبری «یدیعوت آهارونوت» دیروز جمعه نوشت، «ایتامار بن گویر» وزیر امنیت داخلی رژیم صهیونیستی «بنیامین نتانیاهو» نخست‌وزیر این رژیم را تهدید کرد که اگر در مورد قرارداد تبادل اسرا با جنبش حماس به تنهایی تصمیم‌گیری کند، کابینه را منحل می‌کند. مرکز رادیو و تلویزیون رژیم صهیونیستی صبح دیروز اعلام کرد که «دیوید بارنیا» رئیس سرویس جاسوسی موساد بدون سایر اعضای هیئت مذاکره‌کننده به دوحه، پایتخت قطر رفت تا با طرف‌های میانجی درباره قرارداد تبادل اسرا همکاری کند. برخی منابع روز پنج‌شنبه به شبکه خبری «الجزیره» گفتند، رئیس موساد در رأس هیئتی مذاکره‌کننده به دوحه رفت و در آنجا پیش از آغاز مذاکرات با «محمد بن عبد الرحمن بن جاسم آل ثاني» نخست‌وزیر قطر دیدار خواهد کرد.

سوناک استفاکرد

«ریشی سوناک» نخست‌وزیر انگلیس دیروز در سخنرانی خود اعلام کرد که از سمتش به‌عنوان رهبر حزب محافظه‌کار استعفا می‌دهد اما تا وقتی که «کر استارم» رهبر حزب کارگر به‌عنوان نخست‌وزیر زمام امور انگلیس را به دست بگیرد، در رأس دولت باقی می‌ماند. سوناک همچنین وارد کاخ باکینگهام شده تا با شاه انگلیس نیز دیدار و استعفايش را به‌عنوان رهبر حزب محافظه‌کار به وی تقدیم کند. حزب محافظه‌کار انگلیس در انتخابات سراسری روز پنجشنبه متحمل شکست سنگینی شد و پس از ۱۴ سال قدرت را به حزب کارگر واگذار کرد. براساس نتایج آرای انتخابات پارلمان انگلیس، حزب کارگر ۴۱۲ کرسی، حزب محافظه‌کار ۱۲۱ کرسی، حزب لیبرال دموکرات ۷۱ کرسی، حزب ملی اسکاتلند ۹ کرسی و بقیه احزاب هم ۳۵ کرسی را از آن خود کرده‌اند.

سفر اوربان به مسکو

نخست‌وزیر مجارستان به روسیه سفر کرده است تا با رئیس‌جمهور این کشور دیدار کند. «ویکتور اوربان» نخست‌وزیر مجارستان که با «ولودیمیر زلنسکی» رئیس‌جمهور اوکراین در کی‌یف دیدار کرده بود، وارد مسکو شده است تا با «ولادیمیر پوتین» رئیس‌جمهور روسیه دیدار کند. اوربان آخرین بار در فوریه ۲۰۲۲ به مسکو سفر کرده بود. دو طرف در اکتبر ۲۰۲۳ در یک دیدار و درباره همکاری در حوزه انرژی صحبت کردند. همچنین به نقل از شبکه خبری راشاتودی، براساس بیانه دفتر مطبوعاتی اوربان، دیدار بین او و ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه در چارچوب روابط دو جانبه است. دیمیتری پسکوف، سخنگوی کرملین نیز دیروز اعلام کرد، پوتین و اوربان درباره درگیری اوکراین و سایر موضوعات مرتبط و دوجانبه صحبت می‌کنند.

قانون مالکیت غیابی استفاده کنند. این قانون به دولت اسرائیل اجازه می‌داد تا اموال «رهاشده» پس از جنگ ۱۹۴۸ را تصرف کند. با این حال، فلسطینی‌هایی که در سال ۱۹۴۸ آواره شدند، اجازه نداشتند ادعاهای مشابهی نسبت به اموالی که زمانی در بخش غربی شهر داشتند، مطرح کنند. اولین شکایت، در سال ۱۹۷۲، رد شد، اما ادعاهای دادگاه از آن زمان ادامه داشته است. سامی ارشید، وکیل برخی از خانواده‌های شیخ جراح، در زمان طرح اولین شکایت یک کودک نوپا بود. از نظر او، پرونده شیخ جراح به‌طور منحصر به فردی «تقریباً تمام مسائل اصلی درگیری اسرائیل و فلسطین را در بر می‌گیرد. از جمله داستان فلسطینی‌هایی که در سال ۱۹۴۸ پناهنده شدند، قوانین بحث‌برانگیز و تبعیض آمیز، مسئله شهرسازی غیرقانونی اسرائیل در بیت‌المقدس شرقی و مسئله آوارگان فلسطینی که دارای حقوق مالکیت خود را در سال ۱۹۴۸ از دست دادند. اخراج‌ها در شیخ جراح تا دهه ۲۰۰۰ شروع نشد. در آن زمان سازمان‌های یهودی حقوق خود را به Nahalat Shimon، یک شرکت غیرشفاف ثبت‌شده در ایالت دلاور ایالات متحده، منتقل کردند و به آن اجازه دادند نام ذینفعان خود را فاش نکنند. مبارزه با ادعای مالکیت در دادگاه‌های اسرائیل نبردی دشوار برای ارشید بوده است، زیرا تیم دفاعی حتی قادر به احراز شاهدان فوری پروژه مسکن در سال ۱۹۵۶ UNRWA - و دولت اردن که زمین را اختصاص داده و خانه‌ها را برای پناهندگان فلسطینی ساخته است، نبوده است.» او می‌گوید: «ما در وضعیت عجیبی قرار داریم: براساس قوانین بین‌المللی، بیت‌المقدس شرقی یک سرزمین اشغالی است و دادگاه‌های اسرائیل در این خصوص صلاحیت ندارند.» اردن نمی‌تواند این صلاحیت را بپذیرد. زمانی که ما سعی کردیم سازمان ملل را درگیر کنیم، سازمان ملل نیز گفت که نمی‌تواند مقامات خود را برای شهادت در این پرونده بفرستد، زیرا آنها نمی‌توانند مرجعیت دادگاه را تشخیص دهند. خانواده‌های شیخ جراح سال‌هاست که فکر می‌کنند چگونه ثابت کنند خانه‌های ساخته‌شده در باغ‌های گردوی سابق متعلق به آنهاست. در سال ۲۰۰۹، ارشید پرونده چندین خانواده از جمله خانواده دجانی‌ها و حماد را پس از اینکه دادگاه اسرائیلی دستور اخراج سه خانواده را صادر کرد و به شرکت دلاور اجازه داد نیمی از املاک دیگر را تصاحب کند، به عهده گرفت. طی ماه‌های اخیر فیلمی از جدال لفظی یک زن جوان با یک شهرک‌نشین ریشوی آمریکایی را منتشر کرده که ماهیت اخراج‌ها را به خوبی نشان می‌دهد. این زن جوان دو خانه پایین‌تر از خانه دجانی زندگی می‌کند. در فیلم این زن به شهرک‌نشین یهودی می‌گوید: «جیکوب، می‌دانی که اینجا خانه شما نیست! خانه‌ام را می‌دزدی!» مرد با لهجه غلیظ آمریکایی پاسخ داد: «اگر من آن را ندزدم، شخص دیگری آن را خواهد دزدید.»

اگر چه همه ۲۸ خانواده تحت شرایط یکسان به شیخ جراح نقل مکان کردند، اما شرکت دلاور به طور جداگانه از خانواده‌ها شکایت می‌کند و وکلای مدافع فلسطینی‌ها نتوانستند دادگاه را متقاعد کنند که باید پرونده همه این ۲۸ خانواده را در یک پرونده حقوقی ترکیب کند. با ادامه جنگ ویرانگر در غزه، ساکنان اورشلیم شرقی نگرانند که دادگاه‌های اسرائیل و گروه‌های شهرک‌نشین با سکوت پیرامون پرونده‌شان جرأت بیشتری پیدا کنند. در ماه فوریه، مقامات اسرائیلی خانه یک مرد سالخورده و یک فعال برجسته فلسطینی از محله سلوان در شرق بیت‌المقدس را تخریب کردند. در پایان ماه آوریل، دادگاه اسرائیل اولین حکم تخریب شیخ جراح را در سه سال گذشته صادر کرد و حکم داد که خانواده دیاب باید ظرف سه ماه خانه خود را تخلیه کنند. تجدیدنظر در حال انجام است. راز می‌گوید: «موقعیت خانواده‌های شیخ جراح اکنون در مخاطره‌آمیزترین حالت خود قرار گرفته است. ما اسرائیلی‌ها و فلسطینی‌ها اکنون در بدترین وضعیت در تاریخ مشترک خود هستیم. امیدوارم هیچ‌کس از این وضعیت برای ایجاد مشکل در شیخ جراح استفاده نکند.» با توجه به پوشش رسانه‌های منطقه‌ای بر فاجعه انسانی در غزه، جایی که ۲ میلیون نفر در آستانه قحطی قرار دارند، ساکنان شیخ جراح بیم آن دارند که دستور تخلیه درست در لحظه‌ای صادر شود که توجه به سمت دیگری است. حماد می‌گوید: «من فکر می‌کنم اسرائیلی‌ها از این فرصت استفاده خواهند کرد، زیرا همه چشم‌ها در جهان به غزه است.»

بسیاری از اعضای خانواده‌های حماد و دجانی در غرب تحصیل کرده‌اند و برای مدت طولانی در آنجا زندگی می‌کنند. دوتن از سه برادر سمیرا هنوز در خارج از کشور زندگی می‌کنند. اما آن‌هایی که در بیت‌المقدس هستند قصد دارند به مبارزه خود ادامه دهند. دجانی ادله‌نهایی ادعای مالکیت خود را در باغ خود می‌بیند. امروز، او چهار درخت سروی را که پدرش حدود ۷۰ سال پیش کاشته بود، آبیاری می‌کند. هر کدام برای یکی از فرزندان این درختان خشک شده‌اند اما او مطمئن است که زنده خواهند ماند. او می‌گوید: «من مدام به همه می‌گفتم: نگران نباشید. این درخت‌ها هنوز پابر جا هستند. ریشه‌های آنها بسیار قوی است.»

ترجمه: آریا صدیقی

به دنیا آمده است. پدر و مادر دجانی که بخشی از یک قبیله در بیت‌المقدس بودند، سه فرزندشان را در یک خانه جدید و بزرگ در بقاع، محله‌ای در چند مایلی غرب بزرگ می‌کردند، و دو مغازه در یکی از خیابان‌های نزدیک آن منطقه داشتند. در آن زمان حدود نیمی از جمعیت بیت‌المقدس را اعراب فلسطینی تشکیل می‌دادند. در جنگ استقلال اسرائیل که فلسطینی‌ها آن را «نکبه» می‌دانند آنها از خانه‌های خود رانده شدند.

این خانواده قبل از بازگشت به بیت‌المقدس، جایی که دجانی در سال ۱۹۵۱ متولد شد، به لبنان و بعداً به سوریه فرار کردند. این خانواده شش‌نفره زمانی که در قرعه‌کشی دولت اردن و آنروا برای ساختن چند ده خانه برای آوارگان فلسطینی شرکت کردند، خوش‌شانس بودند. به آنها یک خانه جدید دو خوابه و یک قطعه زمین در خیابانی جدید در شمال شرقی دیوارهای شهر قدیم داده شد. این منطقه، محل عبادتگاهی است که یهودیان به عنوان مقبره یک کاهن اعظم از آن گذشته به آن احترام می‌گذاشتند. معبد دوم، بیشتر مملو از درختان گردو و درختان زیتون بود و مکانی محبوب برای پیک‌نیک به حساب می‌آمد؛ هنگامی که دجانی پنج‌ساله بود، آنها همراه با ۲۷ خانواده دیگر که پس از مواجهه با آوارگی از جوامع خود در بیت‌المقدس، حیفا و یافا به آنجا نقل مکان کردند. دجانی می‌گوید که خانواده‌ها، با خانه‌ها و زمین‌های یکسان، همه با هم درهم‌آمیز شدند و بر سر بهترین باغ «رقابت» کردند. ساکنان جدید پس از مهاجرت کارت پناهندگی UNRWA خود را رها کردند و در مدت سه سال به آنها قول داده شد که سند مالکیت خود را دریافت کنند. اما دولت اردن هرگز این اسناد را قبل از جنگ شش‌روزه در سال ۱۹۶۷ صادر نکرد. پنج سال بعد، زمانی که دو سازمان یهودی براساس خرید زمین توسط دو جامعه یهودی متعلق به دهه ۱۸۷۰ شکایت کردند، خانواده‌ها برای اولین بار با دادگاه‌های اسرائیل روبه‌رو شدند. گروه‌های یهودی می‌خواستند از

طی ماه‌های اخیر
فیلمی از جدال لفظی
یک زن جوان با
یک شهرک‌نشین
ریشوی آمریکایی
را منتشر کرده که
ماهیت اخراج‌ها را به
خوبی نشان می‌دهد.
در فیلم این زن به
شهرک‌نشین یهودی
می‌گوید: «جیکوب،
می‌دانی که اینجا خانه
شما نیست! خانه‌ام
را می‌دزدی!» مرد با
لهجه غلیظ آمریکایی
پاسخ داد: «اگر من
آن را ندزدم، شخص
دیگری آن را خواهد
دزدید.»

عیال راز، ۵۰ ساله، برای اولین بار بیش از یک دهه پیش، پس از مطالعه آنلایین اعتراضات در حالی که در خارج از کشور زندگی می‌کرد، به تظاهرات پیوست. راز در طول یک دهه فعالیت خود در بیت‌المقدس شرقی، با چندین خانواده در شیخ جراح آشنا شد و از بی‌عدالتی‌ای که توسط دولت اسرائیل صورت می‌گرفت احساس وحشت کرد. او می‌گوید: «به‌عنوان یک کودک که در این شهر بزرگ شده بودم، هرگز چنین چیزهایی ندیده بودم. اشغالگری اسرائیل انواع مختلفی دارد، اما من احساس کردم بعداً ظهر جمعه برای تقریباً ۱۵ سال ادامه داشت و هر هفته از ده‌ها تا صدها نفر را به خود جذب می‌کرد، در خیابان‌های شیخ جراح راهپیمایی می‌کردند یا بیرون از خانه خاصی که ساکنانش تهدید به اخراج می‌شدند، شب را به صبح می‌ساندند. اما این تجمعات از ۷ اکتبر به حالت تعلیق درآمده‌اند. راز می‌گوید: «به همان اندازه که در تمام آن سال‌ها در هوایی بارانی یا آفتابی این تجمعات را ادامه می‌دادیم، اما حالا واقعیتی که در آن زندگی می‌کنیم را درک کرده‌ایم و سعی کرده‌ایم به آن واکنش نشان دهیم. ما میزان فشار پلیس را دیدیم. ما نمی‌خواستیم در دسر بیشتری برای مردم محله در این روزهای وحشتناک ایجاد کنیم.» او اکنون جلسات هفتگی را عمدتاً آنلایین، برگزار می‌کند.

برخی از شاگردان او با طبل در خیابان‌ها راهپیمایی کردند، برخی دیگر به جلسات دادگاه رفتند. او می‌گوید: «ما حمایت آنها را بسیار مهم می‌دانیم. اما حالا که دشمنان جهان به جنگ وحشیانه در غزه هست، این توجه در حال کاهش است. اسرائیلی‌ها هنوز با آسیب‌های ۷ اکتبر دست و پنجه نرم می‌کنند، در حالی که فلسطینی‌ها پای برنامه‌های الجزیره نشسته‌اند و فاجعه انسانی در غزه را تماشا می‌کنند.»

دجانی تنها فرزند خانواده است که در دوران پناهندگی

سوی شهرک‌نشینان یهودی راه‌اندازی شده است